

1 Maart 1917.

No. 5.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want wie het leven wil liefhebben, en goede dagen zien, die stille zijns tong
van het kwaad, en zijne lippen, dat zij geen bedrog spreken

Petrus.

GELOOF ALLEEN ONVOLDOENDE.

Daar zijn in de wereld heel wat menschen die meenen dat op stuk van godsdienst, geloof alleen voldoende is. Heel wat menschen zijn er aanhangers van de theorie „geloof alleenlijk”, zonder er aan te denken dat geloof alléén dood is, wanneer het althans niet met werken gepaard gaat.

Jezus zeide dat de menschen Hem vergeefsch eerden als zij geboden leerden van menschen, en Zijne voorschriften niet onderhielden. (Matt. 15: 8, 9). Toen, op den weg naar Damaskus, Saulus een goddelijk gezicht ontving, en hem werd medegedeeld, dat hij den Zaligmaker, den Zoon van God, vervolgde, toen en ook voordien, was Saulus oprecht in zijne bedoelingen. Hij meende inderdaad Gode eenen dienst te doen door de Heiligen te vervolgen, niet wetende dat deze menschen waarvan hij zooveel kwaad had gehoord, werkelijk volgelingen waren van den God dien hij meende te dienen. Lees, aangaande dit onderwerp, maar eens Handelingen 26. Het geloof van Saulus was dus ook oprecht, niettegenstaande hij de gemeente Gods vervolgde. De Joden zelfs waren oprecht in het kruisigen van den Christus, en meenden naar waarheid, een groot gedeelte althans hunner, dat Hij waarlijk een godslasteraar was die, naar de wet van Mozes, gedood moest worden. Het volk der Joden namelijk riep, toen Pilatus neiging toonde om Jezus los te laten, „Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen”. (Matt. 27: 25). Een bewijs dat zij werkelijk meenden dat Jezus een boosdoener was, en zoozeer waren zij van het goede van hun daad overtuigd, dat zij niet schroomden den vloek des Heeren over zich in te roepen, wanneer zij Hem lieten dooden. Paulus, zelf een Israëliet van oorsprong, getuigt in zijnen brief aan de Romeinen,

voor 't groote meerendeel menschen die uit het heidendom gesproten waren, en oorspronkelijk niet tot het uitverkoren volk der Joden hadden behoord, dat zij, dat wil zeggen, de kinderen Israëls, „eenen ijver tot God hadden, maar niet met verstand.” (Rom. 1:2). In hun geloof waren zij oprecht. IJver zelfs hadden zij voor God, maar hun ijver was niet verstandig. Ware die wel verstandig geweest dan zouden zij niet zoo te keer hebben gegaan eerst tegen den Christus, en later, in de dagen van den apostel, tegen de Heiligen die in hun midden vertoefden.

Alle deze menschen hadden geloof in den waren God. In den God van Israël. Alleen, ze begrepen niet de werken van God, en konden Hem niet volgen op de paden die Hij hen wenschte te zien bewandelen. Vandaar dat de bedoelingen van de vertolkers van den wil van God werden miskend, en hunne persoonlijkheden gehaat.

Wij kunnen zelfs, om te bewijzen dat geloof alleen niet voldoende is, nog een stap verder gaan en toonen aan dat zelfs de duivelen geloof hebben in het bestaan van de hemelsche wezens, terwijl ze op 't zelfde oogenblik zich schrikkelijk bewust zijn dat deze hemelwezens over hen te zeggen en te gebieden hebben. De apostel Jakobus, sprekende over het geloof, en aantoonende dat geloof zonder de werken dood is, zegt in hoofdstuk 2:19, „Gij gelooft dat God een eenig God is; gij doet wel; de duivelen gelooven het ook, en zij sidderen.” De oprechtheid van geloof in de duivelen is hier natuurlijk eveneens niet voldoende om hen zalig te maken, omdat zulk geloof en zulk bewustzijn, hen sidderen doet.

Schrijver dezes had eens een gesprek over het evangelie met eene vrouw die men gewoonlijk ongeloovig noemde. Dat wil zeggen, ze was niet aangesloten bij een of ander kerkgenootschap, beoefende heelemaal geen zichtbare godsdienst enz. Toen het gesprek kwam op een leven na dit leven en over een bestaan na den dood, gaf zij te kennen dat zij deze dingen niet durfde te onderzoeken, omdat ze bang was. Wat wilde dat zeggen? In het binnenste van haar hart was deze vrouw overtuigd dat er inderdaad wel een leven na dit leven zou zijn, maar om zich in dat leven een gelukkige toekomst te waarborgen bracht met zich mede dat hier allicht zich opofferingen moesten worden getroost, voor welke opofferingen zij niet te vinden was, weshalve ze het gemakkelijker vond aan hare vrees voedsel te geven, en maar niet dieper op de zaak in te gaan.

Allerminst willen wij hiermee zeggen dat zulks een rechtvaardig geloof is, en hetzelfde soort van geloof wat Saulus bezielde toen hij zich nog in zijne levensperiode vóór Damaskus bevond, maar toch toont dit aan dat geloof alleen in de dingen en zaken van het geestelijke leven, niet voldoende is om zich de zekerheid der zaligheid te waarborgen.

„Niet een iegelijk” - zoo zegt Jezus, — „die tot mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders die in de hemelen is.” (Matt. 7:21).

Zoo is het. Dat is eigenlijk de grondgedachte van ons betoog. Alleen wanneer het geloof een zoodanige kracht ontwikkelt dat het de levenskiem van bekeering zal bevatten, en inspireert om te bewerkstelligen, om goede werken voort te brengen, dan kan er sprake zijn van een levendmakend geloof, een geloof wat krachtige wonderen in staat is te bewerken.

Voor dit laatste, ten bewijze, nog enkele schriftuurplaatsen, (Joh. 14:15,) „Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden.” Dat is van Jezus. (Rom. 2:13.) „De daders der wet zullen gerechtvaardigd worden.” Dat is van Paulus. (Luk. 6:46.) „En wat noemt gij mij Heere, Heere! en doet niet hetgeen ik zeg? Een iegelijk die tot mij komt, en mijne woorden hoort, en dezelve doet, ik zal u toonen, wien hij gelijk is. Hij is gelijk een' mensch, die een huis bouwde, en groef, en verdiepte, en leide het fundament op eene steenrots; als nu de hooge vloed kwam, zoo sloeg de waterstroom tegen dat huis aan, en kon het niet bewegen, want het was op de steenrots gegrond. Maar die ze gehoord, en niet gedaan zal hebben, is gelijk een mensch, die een huis bouwde op de aarde zonder fundament, tegen hetwelk de waterstroom aansloeg, en het viel terstond, en de val van datzelve huis was groot.” Dat is wederom van Jezus. Waartoe meer? Als een autoriteit als Jezus spreekt, dan dient iedereen te zwijgen.

Schrijver dezes was onlangs op eene groote vergadering van Heiligen der Laatste Dagen. Aan het eind der samenkomst werd hij ter zijde gehouden door een bezoeker, en hem werd de vraag gesteld, „is Paulus ook gedoopt geweest?” De ondervrager keek daarbij zóó triumfantelijk, als wilde hij zeggen, „ge kunt uit den Bijbel niet bewijzen dat Paulus gedoopt is, en daarom behoef ik ook niet gedoopt te zijn. Ik geloof in Jezus, en ben bekeerd, en dat is voldoende, Halleluja.”

Wij wachtten een oogenblik met antwoorden, en zeiden toen: „Sta ons toe u ook een vraag te stellen. Geloof ge dat Jezus ooit iets gedaan heeft wat niet goed was, niet noodig, of verkeerd?” Het antwoord kwam spoedig. „Beslist niet. Jezus heeft nooit iets gedaan wat niet goed was, maar alles wat Hij deed was den wil Zijns Vaders te vervullen.” „Welnu dan, — was ons antwoord, — „is Jezus gedoopt geworden?” Onze ondervrager had heel graag gezegd, „neen!” maar hij schatte onze Bijbelkennis te doorwrocht om dit feit stoutweg te ontkennen. Aan zijn oogen evenwel was het te zien dat het hem deerlijk speet dat de Zoon van God „Alle gerechtigheid vervulde” toen Hij door Johannes in de rivier de Jordaan gedoopt werd.

Welnu, als nu Jezus het oordeelde dat „alle gerechtigheid vervuld

moest worden”, wie zijn dan wij dat we iets anders zouden zeggen en prediken?

Neen, belijders van het thema „geloof alleen,” geloof alleen zal niemand zaligen. Alleen dan wanneer dat geloof een zoodanige kracht wordt, dat men gewillig wordt om, met terzijde zetten van eigen meeningen, en eigen opinies, Zijne voorschriften te omhelzen en voor waar aan te nemen, alleen dan kan er sprake zijn van een oprecht geloof dat de bekeering voortbrengt, en in die werken der bekeering zoekt te doen de volle wil des Vaders, uitgedrukt in de voorschriften van Zijnen Zoon, onzen Koning.

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De verschillende vergaderingen, welke gehouden werden ter gelegenheid van de halfjaarlijksche Conferentie van bovengenoemde hoofd-afdeeling werden begonnen op Zaterdag 17 Februari, en wel door het houden van een priestervergadering voor de zendelingen. Om 8 uur 's avonds werd een vergadering gehouden voor het locale priesterschap en de ambtenaren en ambtenaressen van de Zondagscholen en Zuster-vereeningen in de verschillende vertakkingen. In beide vergaderingen werd genoten van een goeden geest en werden woorden van aanmoediging gesproken, om voort te gaan in getrouwheid in het werk des Heeren.

Zondag daaropvolgend werden de vergaderingen gehouden in het Casino-gebouw. Precies om 10 uur 's morgens werd begonnen met het zingen van lied 38: „Komt heil'gen komt!” Een zegen werd daarna gevraagd door Br. J. J. v. Langeveld, waarna door het koor gezongen werd lied 22: „Bron van geloof!”

Na een inleidend woord van Predident Dirk van den Berg, werd als eerste spreker geroepen Wm. Dalebout, President van de Rotterdamsche Conferentie. De toestanden der wereld verwekken onrust en vrees. De gruwelen, welke zeer nabij ons gepleegd worden zijn daarvan de oorzaak. De Heiligen der Laatste Dagen gelooven in een Vrederijk, en dat de gruwelen spoedig voorbij zullen zijn. Alles wijst er op dat de tijd nadert, dat kennis de aarde zal bedekken. 't Mormonisme brengt een boodschap van verlossing voor levenden en dooden. De komst van het vrederijk werd door de profeten voorspeld. Spreker leest voor wat Daniël zegt omtrent het Koninkrijk, dat klein begonnen, immer en altijd zal blijven bestaan. Het is de steen zonder handen uit de bergen gehouwen.

Rulon J. Sperry, President van de Groningsche Conferentie was de volgende spreder. Hij zegt blij te zijn, hier een enkel woord te kunnen spreken over gehoorzaamheid, want dezelve is beter dan

offerande. Er zijn onder de menschen verschillende gevoelens omtrent het Evangelie en het aannemen van hetzelfde. Met een enkel woord spreekt hij over de gevoelens van de pioniers, en hoe gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie hen de snoodste vervolgingen deed verduren. Sommige menschen denken dat gehoorzaamheid hen vernedert, maar juist zijn door gehoorzaamheid groote zielen verheven geworden. Gehoorzaamheid werd geleerd door Christus, niet alleen door woord, maar ook door daad. Hij verhief nederige mannen tot zijn apostelen, omreden hunne gehoorzaamheid,

Nadat op schoone wijze door het koor gezongen was: 't Hijgend hert der jacht ontkomen," verkreeg Jac. J. v. Langeveld, President van de Arnheemsche Conferentie, het woord. Evenals in de dagen van Sodom en Gomorra, een huisgezin God diende in alle ernst en daardoor de zondige inwoners geen verontschuldiging hadden voor God, evenzoo was het in de dagen der zondvloed. Ook toen was een Noach verwekt, opdat zij, die van Gods wegen zouden willen leeren, zijn prediking konden hooren. Maar zij verwierpen zijn woorden en hadden nu geen verontschuldiging. Zoo is het nu. Onder de twistende Christenen verwekte God een Joseph Smith, om hen den weg tot zaligheid te prediken. Doch zij verwierpen zijn woorden, maar zij zullen eenmaal tegen hen getuigen. Na aangemaand te hebben om het Evangelie te leven, eindigt spreker.

Tot slot werd door het koor gezongen lied 169: „Staat op ten strijde!" en met gebed geëindigd door Br. Mahonri A. Josephson.

Om half zes werd de avondvergadering begonnen. De zaal was geheel gevuld met een belangstellende menigte, waaronder vele niet leden. Gezongen werd lied 1: „De bevrijding." waarna door Br. Wm. Dalebout gebeden werd. Alsnu zong het koor lied 68: „Het Evangelie teruggebracht".

Eerste spreker was de leider zelf. Wij komen niet met schoone woorden, wij zijn maar eenvoudige menschen, maar getuigen van het Evangelie van Jezus Christus. Dat Evangelie alleen kan ons zalig maken. 't Mormonisme predikt dat Evangelie, hoewel de menschen het verwerpen. De verschillende secten om ons heen, beweren in den Bijbel te gelooven, maar verwerpen de bedoelingen van zijne woorden, en hebben er een andere beteekenis aan gegeven. Door spreker worden eenige woorden van Lukas voorgelezen in verband met zijn rede. Duidelijk doet hij daarna uitkomen, wat hemel en hel beteekenen in de Schriften; hoe door Paulus gesproken wordt over verschillende heerlijkheden en verklaart dat deze dingen opnieuw geopenbaard zijn aan den profeet Joseph Smith. De Christenwereld predikt dit niet, maar wel andere dingen, welke eenmaal tot hunne schade bewezen zullen worden inzettingen van menschen te zijn. Spreker spoort de aanwezigen tot onderzoek aan.

Volgende spreker was Ouderling B. Tiemersma van Utrecht. Over het algemeen worden wij „Mormonen” genoemd. Onze naam is echter „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”. Zijn wij daarom meer heilig dan de andere menschen? Neen, in geen enkel opzicht. Vele schrijftuurplaatsen — welke door spr. worden aangehaald — bewijzen, dat in de dagen der apostelen de leden van Christus Kerk Heiligen genoemd werden en de gevoegelijk kunnen wij hen de Heiligen der eerste dagen noemen. Toch waren ook zij niet heilig, in den zin, zooals algemeen verstaan wordt. Welnu, de leden van Christus' Kerk in deze dagen, zijn de Heiligen der laatste dagen, en verklaren hoogernstig, dat deze naam hun door openbaring gegeven is.

In deze Kerk zijn noodig mannen, welke door God geroepen zijn. Verschillende voorbeelden worden aangehaald om aan te toonen, dat dit vroeger zoo was, Dit moest noodzakelijkerwijs ook nu het geval zijn, want indien er geen roeping is, is er ook geen openbaring, en op openbaring moet Christus' Kerk gefondeerd zijn. Spreker staat een oogenblik stil bij de vervolgingen door de apostelen geleden, en wat Gamaliël zeide omtrent het werk van menschen en het werk van God. Zoo zal het zijn in alle eeuwen, en was het Mormonisme het werk van menschen geweest, het zoude alreeds lang vernietigd zijn geworden. Maar nu het nu God is, zal het in eeuwigheid niet verdelgd kunnen worden. Nog een enkel woord wordt gezegd over geloof en werken, waarna spreker besluit met te zeggen, dat de beginselen van onzen godsdienst niet kunnen veranderd worden, al zouden we het willen, om ze meer in overeenstemming te brengen met de verlangens der menschen, want Gods werk kan niet veranderen.

Na een lofzang door het koor, verkreeg Zending's-President John A. Butterworth het woord. In duidelijke woorden verklaarde hij de organisatie der Kerk. Jezus staat aan het hoofd van deze Kerk en Hij zelf organiseerde haar zooals ze nu is en zooals ze vroeger was. Door spreker worden de verschillende rangen in het priesterschap behandeld, vanaf de hoogsten tot de laagsten, verklarende de onderscheidene roepingen en plichten, welke aan elk der verschillende ambten verbonden is. Hij verklaart dat dit priesterschap het recht en de macht heeft om te zegenen in den naam van Christus, en welke zegeningen door de leden van Christus' Kerk genoten worden. Met aandrang en klem worden allen uitgenoodigd deze dingen te onderzoeken, want alleen deze Kerk is georganiseerd op een zoodanige volmaakte wijze, als enkel door openbaring mogelijk is.

Door President Dirk van den Berg werd een woord van dank gewijd aan spekers en hoorders voor hunne medewerking, alsmede aan het koor, deszelfs leider en organiste, en verder aan allen die hebben medegewerkt tot het welslagen dezer conferentie. J. J. v. L.

EEN LEGENDE

door

DIETRICH VORWERK.

Uit het Kerstnummer van de „Utah-Nederlander”.

't Fluwelen mutsje op het grijze haar
 Schreed d' oude dominee een Zaterdagmiddag
 De paden van zijn tuin nadenkend op en neer.
 Hij moest zijn preek nog maken, 't viel hem hard, —
 Wel even hard als 't werk den werkman is,
 Die in de diepe schacht de steenen uithouwt
 En ze brengt aan 't licht.
 Hij las zijn tekst: Van Hagar en van Sara . . .
 Van knechtschap . . . Vrijheid . . . Van 't Jerusalem,
 Dat boven is . . . Geboren naar het vleesch . . .
 Hij las en las en vormde zich het thema,
 Splitste de preek, in deelen, één, twee, drie,
 Zooals 't behoort. Slechts één was niet te vinden:
 Hoe moest hij wel met deze droge stof
 Een diepen indruk maken op zijn hoorders,
 Zoo hard van hoofd als geen?
 Hoe die betrekken op huns levens plicht,
 Hun troost in nood en hunner zonden straf?
 Ontmoedigd bleef hij staan: „Ik kan het niet,
 Dat volk van heden dat zich in fabrieken
 En kroegen hoofd en hart verderven laat,
 Wil niets meer weten van Gods heilig Woord.
 Hun ooren luistren slechts naar 't nieuwe,
 Nimmermeer naar oude, eeuw'ge waarheid.
 'k Geloof haast als de lieve Heiland zelf
 Hier nederkwame — ach, dat Hij het deed! —
 Dan tot hen ging en met hen wilde spreken,
 Zij wezen Hem ook schaamteloos terug.”
 Hij zet zich neer en neemt de pen ter hand.
 Daar, hoor — de bel klinkt aan de tuindeur.
 „Alweer iemand; mijn vrouw is weg
 En ook de meisjes schijnen niet in huis.
 Ik zelf moet zien. Dat nu die menschen weer
 Mij bij den arbeid storen moeten.
 Hij opent barsch de deur. Een jonge man —
 Misschien een onderwijzer — staat voor hem —
 „Mag ik de dominee een uurtje spreken?”
 „Maar voor een uurtje?” „Daar 't gewichtig is,

Wat ik te zeggen heb." „Kom binnen dan
 „Mag ik mijn wiel wel aan de kant hier zetten?"
 „Ja, zijt gij ook al een van die
 Moderne menschen, die 't versmaden
 Hun beenen te gebruiken, die toch God hen gaf?"
 „Ik denk, van God zal het verstand ook zijn,
 Dat 't rijwiel uitdacht."
 „Ja, al goed. Treed nader. Wat beliest . . .?"
 Zij gingen in het tuinhuis. Ongemerkt
 En zonder dat de vreemde nog gezegd had,
 Wat hem hier bracht, was het gesprek gekomen
 Van 't open Bijbelboek op Bijbelwaarheid.
 Vriendelijk lichtte des vreemden aangezicht
 En al zijn vurige woorden, zij brachten
 Warmte en gloed in 's grijsaards ziel.
 Verwonderd sprong hij op: „Gij zijt vervuld
 Als niemand, die ik ken, van Godes Geest;
 Niet mijne moeder, als zij voor ons bad,
 Niet de in den Heer gestorven kerkvoogd
 En niet de machtige Evangelist
 Die kortgeleden sprak, vermochten mij
 Als gij . . . zoo dicht . . . bij God te brengen.
 Wie zijt gij?" „Hij, dien gij zoeven riept,
 Ik kwam op uw en anderer gebed,
 Drie dagen mag ik op de aarde toeven."
 „De Heiland! — Gij!" „Gij zegt het." „Groote God!"
 De dominee nam 't mutsje van zijn hoofd
 En wilde op de knieën nederzinken.
 Daar viel zijn oog op 't rijwiel van zijn gast,
 Dat aan de smalle tuindeur stond geleund.
 Stijf bleef hij staan. „Gij zijt de Heiland niet,
 De Heiland fietst niet," „En waarom niet vriend?"
 „Waarom? Ik las er nooit van in mijn bijbel."
 „Is God gebonden aan den ouden tijd?
 Kan Hij u niet in nieuwe vormen zoeken?"
 „Neen, neen. niet meer daarvan!" — De vreemde ging
 Besteeg zijn wiel en reed van daar. Het was
 Als ging het licht der zonne met hem,
 Zoo donker was 't. Maar de oude dominee
 Zat daar en peinsde en vond de brug niet
 Die hem voeren moest tot in de harten
 Van zijn hoorders . . .

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

BIJ ONZE JAARVERSLAGEN.

Bij het doen drukken van de jaarlijksche rapporten van het werk der zendingen, het Lokale Priesterschap, van de Zustershulpvereniging, en van de Zondagsschool, gevoelen wij ons trotsch op het werk dat gedaan is geworden in het zendingsveld. De zendingen hebben, evenals het jaar van te voren, het grootste gedeelte van hunnen tijd besteed om toezicht uit te oefenen over het werk in de conferenties en de vertakkingen, redenen waarom zij niet in staat waren zooveel werk te doen onder vreemdelingen als in normale tijden.

Wij wij dit schrijven, zijn wij in aantal een weinig vermeerderd als wij waren gedurende een groot gedeelte van het jaar wat voorbij is gegaan, maar evenwel een weinig zwakker door het feit van het vertrek van President Richards en vier andere, bekwame zendingen, bekwaam ook vooral in de taal als wel in het evangelie, en al de jongelingen daarentegen die aangekomen zijn, zijn nog maar pas begonnen zich de taal eigen te maken, evenals een klein kind op school begint. Wij zijn evenwel met hen verblijd, en wij hopen uitstekende resultaten van hun werk te zien in de toekomst. Onze doopsbedieningen die het vorig jaar gedaan zijn, zijn meer dan elf per zending, wat wij een zeer goed aantal noemen.

President Geo. F. Richards, Zendingspresident van de Europeesche zending, met standplaats te Liverpool, heeft zich in bewoordingen uitgelaten die doen zien dat hij ten zeerste tevreden is met het werk dat is volbracht geworden. Het Lokale Priesterschap heeft getoond bekwaam te zijn den ernst van hunne roeping te kunnen dragen, in de afwezigheid van het gewone aantal zendingen, en het is de wensch van Pres. Richards, in zijn schrijven dienaangaande uitgedrukt, dat hen grootere verantwoordelijkheden te dragen zouden worden gegeven, om den zendingen meer de gelegenheid te geven hunnen tijd te besteden met de vreemdelingen in de verkondiging van het evangelie. Wij spreken bij dezen dan ook gaarne den wensch uit dat een ieder met ons samen zal willen werken zooals in de laatste twee jaren alreeds is gedaan geworden.

Onze Zustershulpvereniging heeft een schitterend werk gedaan in het lenigen der nooden onder de behoeftige heiligen in de zending. Wij wenschen hen van harte geluk en hopen dat 1917 nog meer vol van succes voor hen moge zijn en voor hun werk. De vermindering

van het aantal bezoeken waarvan verslag is uitgebracht, vindt zijn oorzaak in het feit dat wij dit jaar alleen maar aantekening hielden van de bezoeken, die bij de zieken zijn afgelegd geworden.

Wij achten het werk wat gedaan is geworden in onze Zondagsschool van te groot belang om ook niet een plaats in te ruimen in het stelsel van cijfers wat wij jaarlijks geven in verband met onze statistieken.

In zes scholen hebben de leeraars en ambtenaren, met betrekking tot hunne aanwezigheid voor het uitoefenen van hunne plichten, een percentage van over de 90 bereikt, aan het hoofd waarvan staat de Zondagsschool te Rotterdam, met een percentage van 98, bijna een onverbetelijk record. In het onderhouden van het „Woord van Wijsheid” hebben acht afdeelingen der Zondagsschool, heelemaal een volkomen rapport, terwijl van de leeraars en ambtenaren van niet minder dan zes afdeelingen een volmaakt verslag doen zien met betrekking tot het betalen van tienden.

Wij gevoelen dat de ambtenaren en leeraars van deze afdeelingen recht hebben op onze hoogste lof en prijs. Eene vergelijking van de rubriek „Percentage der ambtenaren en leeraars die het „Woord van Wijsheid” onderhouden, en die van soortgelijke benaming met betrekking tot de leerlingen, zullen den lezer openbaren al de noodzakelijkheden om de hoogste standaard te onderhouden door de leiders. Eén uitzondering is er slechts, en dat is Apeldoorn, en dat heeft zijn oorzaak in het feit dat alle kinderen dier school, uitgenomen hier, geen leden der Kerk zijn. Utrecht daarentegen geeft een volmaakt rapport, van 100% namelijk, zoowel van leeraars als van leerlingen.

Acht der afdeelingen van de Zondagsschool hebben meer dan 100% ingezonden van gelden betaald in het „Nickel-Fonds”, waarbij Groningen en Leiden nog weer boven anderen uitblinken, met respectievelijk 182 en 178%.

In al het werk gedaan door deze verschillende organisaties, wenschen wij elkeen op de meest hartelijke wijze te danken voor wat een ieder gedaan heeft om zooveel succes te voorschijn te brengen, en wij vertrouwen dat de Heer hen rijkelijk zal beloonen, alsmede wenschen en hopen wij dat alsmede anderen den moed mogen nemen om een nog hooger standaard te bereiken in het jaar wat wij nu reeds weer geruimen tijd zijn ingetreden.

Verslag van het werk der Zendingen in de Nederlandsche Zending over het jaar 1916.

NAAM DER CONFERENTIE WAARIN WERKZAAM.	NAAM VAN DEN CONFERENTIE- PRESIDENT.	Verdeeling van het aantal uren in het werk doorgebracht.						Aant. antw. op vragen, wijl bezig met tractaatVerSpr.	Aant. uitnood. tot bezoek, wijl bezig met tractaatverspreiding	Aantal onderzoekers be- zocht.	Aantal evangeliege- spreken.	Aantal standaardboeken verspreid.	Aantal andere boeken verspreid.	Aantal brochures ver- spreid.	Aantal tractaten ver- spreid.	Aant. in'teek. op «De Ster»	Aantal malen vergade- ringen bijgewoond.	Aantal malen den doop bediend.	Aantal verordineeringen.	Aant. kinderen ingezegend
		In tractaatver- spreiding.	In bezoeken van onderzoekers.	In bezoeken der leden.	In bijwonen van vergaderingen.	In doorbrengen in evangelie- gesprekken.														
Amsterdam .	D. v. d. Berg	1143 ⁵	523	4869	1143 ⁵	387	1194	8	236	382	47	41	640	2203	5	688	20	10	11	
Arnhem . . .	J. J. v. Langeveld	742 ⁵	685	2964	742 ⁵	492 ⁵	1233	3	335	418	28	24	799	7161	9	414	15	—	12	
Groningen. .	Rulon J. Sperry	600	166	2549	600	254	3457	14	77	381	42	71	999	7179	5	376	10	6	6	
Rotterdam .	Wm. Dalebout	565	185	2011	565	205	630	—	69	115	44	43	190	690	3	228	56	25	34	
Totaal . . .		3051	1559	12393	3051	1338 ⁵	6514	25	717	1296	161	179	2628	2433	22	1706	101	41	63	

**Verslag der werkzaamheden van het lokale priesterschap in de
Nederlandsche Zending over het jaar 1916.**

Rangen in het Priesterschap.	Aantal.	Werkzaam in de gemeente als					
		President Raadgevers en Secretaris.	Huisbezoek Leeraars	Koor-leider en organist.	Zond.-school ambtenaren en leeraars	Deur dienst.	Andere gemeente dienst.
Ouderlingen	31	16	19	1	18	3	11
Priesters	41	2	20	1	10	6	4
Leeraars	39	2	12	—	11	9	8
Diakenen	81	2	10	1	17	10	3
Totaal	192	22	61	3	56	28	26

Huisgezinnen van leden bezocht door het Priesterschap	2132
Speciale bezoeken gedaan	578
Aantal keeren in vergaderingen gesproken	974
Avondmaaldienst gedaan	1116
Deurdienst gedaan	655
Huisgezinnen van vreemdelingen bezocht	227
Nieuwe onderzoekers gevonden	51
Vergaderingen gehouden	1372
Evangeliegesprekken met vreemdelingen	2382
Tractaten verspreid	6145
Brochures verspreid	770
Exemplaren van het Boek van Mormon verspreid	82
Andere Standaard-Kerkboeken verspreid	37
Andere boeken verspreid	106

VERSLAG DER WERKZAAMHEDEN VAN DE ZUSTERSHULPVEREENIGING OVER HET JAAR 1916.

NAAM DER VERTAKKING	NAAM DER PRESIDENTE.	Aantal leden.	Aantal vrouwelijke ambtenaren.	Aantal vergaderingen gehouden.	Gemiddeld aantal op vergaderingen aanwezig.	Aantal zieken-bezoeken afgelegd.	Aantal families ondersteund.	Aantal kledingstukken gemaakt voor de armen.	Uitgegeven bedrag.
Amsterdam	Elisabeth Krot. . . .	48	5	72	32	13	23	90	f 69 22
Arnhem	Berendina Meeuwissen	18	5	48	12	—	7	41	- 31.71
Apeldoorn	Cato Volp	13	4	47	10	20	7	28	- 23 01 ^b
Groningen	Grietje Post v. d. Molen	12	4	50	6	6	7	23	- 27.15 ^b
Leeuwarden	T. v. d. Veen	15	4	49	8	10	11	36	- 17.39 ^b
Dordrecht	Johanna de Lange . .	17	4	35	11	19	19	93	- 58.92 ^b
Den Haag	Johanna A. v. Ginkel	11	4	35	6	73	9	149	- 158.12
Rotterdam	H. Honig	33	5	45	20	25	46	123	- 182.05
	Totaal	167	35	381	105	166	129	583	f 567.59

ZONDAGSCHOOI.-VERSLAG

OVER 1916.

Amsterdam	118	105	50	16	80 %	65 %	65 %	129	75	55 %	82 %	109.29
Apeldoorn	4	4	50	3	95 "	100 "	100 "	25	80	15 "	100 "	23.49
Arnhem	35	33	50	5	80 "	40 "	100 "	41	55	20 "	89 "	36.11
Den Helder	24	11	49	4	95 "	90 "	75 "	47	75	50 "	137 "	25.02 ⁵
Dordrecht	120	100	50	11	80 "	100 "	70 "	96	90	80 "	135 "	62.18
Delft	36	27	50	5	85 "	100 "	100 "	37	65	68 "	78 "	47.23
Den Haag	40	35	50	8	90 "	90 "	85 "	47	65	70 "	143 "	44.03
Groningen	30	16	50	6	86 "	67 "	83 "	28	62	30 "	182 "	41.53
Haarlem	28	17	49	5	95 "	100 "	80 "	30	78	50 "	86 "	13.99 ⁵
Harlingen	11	9	50	3	85 "	100 "	100 "	17	60	89 "	95 "	17.80 ⁵
Leeuwarden	19	17	50	7	78 "	100 "	100 "	38	55	70 "	76 "	28.25
Leiden	22	14	50	3	90 "	67 "	67 "	30	90	56 "	178 "	27.61
Rotterdam	320	200	50	23	98 "	100 "	80 "	241	80	82 "	109 "	180.08
Utrecht	52	42	49	7	75 "	100 "	100 "	52	75	100 "	100 "	48.12
	Aantal leden tusschen 4 en 20 jaar.	Aantal leden tusschen 4 en 20 jaar, ingeschreven in de Zondagschool.	Aantal malen Zondagschool gehouden ged. het jaar.	Aantal ambtenaren en leeraars.	Percentage van aanwezig- heid der ambtenaren en leeraars.	Percent. der ambtenaren en leeraren die het «Woord van Wijsheid» onderhouden.	Percentage der ambte- naren en leeraren die Tiende betalen.	Totaal aantal leerlingen met inbegrip van de Ouders-afdeeling.	Percent. v. aanwezigheid der leerlingen.	Percentage der leerlingen die het «Woord van Wijsheid» onderhouden.	Percentage der bijdragen in het «Nickel-Fonds».	Totaal bedrag der kas- middelen, gecollecteerd en uitgegeven, met inbe- grip van het „Nickel- fonds.”

DE GLIMMENDE SOLDAATJES.

Amerikaansch verhaaltje, naverteld door Jan Feith.

Eeuwen en eeuwen geleden riepen eenige invloedrijke lieden kleine soldaatjes van zilver en goud in het leven. Zij gebruikten hen als gewapende dienaren. Herhaaldelijk moesten de kleine soldaatjes vechten voor hun meesters, en daardoor maakten zij het leven van hun meesters veel aangenamer en avontuurlijker.

Het duurde niet lang, of de meesters begrepen, dat zij zich niet staande zouden kunnen houden zonder de hulp hunner soldaatjes. Dus hielden zij van die blinkende hulptroepen meer dan van hun eigen vleesch en bloed, meer zelfs dan van hun eigen leven zelve. Ook verzorgden zij die wezentjes in afzonderlijke gebouwen, teneinde hen toch maar vooral goed opgeborgen te houden voor het geval, dat ze noodig mochten zijn.

Maar deze behandeling der wezentjes had een eigenaardig resultaat. Want terwijl de kleine soldaatjes hetzelfde bleven, werden de meesters overmoedig. Er waren er, die beweerden, dat de opmerkelijke vooruitgang van de menschheid voor een deel te danken was aan de werkzaamheid dezer onvermoeide vechters.

Zoo waren er lieden, die meenden, dat het leven geen waarde had, indien zij geen groote hoeveelheden bezaten van zulke blinkende soldaatjes.

Zij begonnen elkaar te schatten naarmate het getal van zulke bezittingen.

Degenen, die weinige soldaatjes hadden, vochten wanhopig om er meer te krijgen. Zij, die er veel bezaten, trachten degenen, die er maar weinig hadden, hun soldaatjes afhandig te maken.

Op deze wijze groeiden haat en afgunst en verbittering in de harten van hen, die eenmaal broeders geweest waren.

Teneinde zooveel mogelijk van zulke soldaatjes te krijgen, offerden sommige lieden zelfs eer en goeden naam op.

Wel duidden de predikers en de wijzen der wereld de kleine wezentjes aan als de oorzaak van alle kwaad.

Maar die kleine soldaatjes gingen intusschen ijverig voort met hun vechters-arbeid, onafgebroken, onvermoeid, steeds sterker en onoverwinnelijker wordende.

Na verloop van tijd evenwel begonnen de glinsterende soldaatjes zich te misdragen. Soms lieten ze hun meesters in den steek, teneinde zich bij andere groepen glinsterde soldaatjes te voegen. Zij toonden immer meer hun voorkeur om in groote massa's op te trekken. Zij vormden zich zelve dan tot sterkere en steeds sterkere groepen. Eerst noemden ze dit compagnieën.

Langzamerhand groeiden de compagnieën tot regimenten.

Later werden de regimenten saamgevoegd tot legioenen.

Geleidelijk vingden de legers aan zich over de aarde te verspreiden.

Dan ontmoetten verschillende legers elkaar in verwoede gevechten. De wereld keek ademloos toe.

Dikwijls nam, na een veldslag, de overwinnaar bezit van den overwonnene op deze wijze zijn leger aanzienlijk uitbreidende. Dan marcheerden de overwinnaar en de overwonne te zamen om een nieuwe overwinning te behalen.

Op zeker tijdstip kwamen de legers dan overeen, het vechten onderling te staken. Zij zagen in, dat hun belangen dezelfde waren. Hun macht zou veel grooter zijn, indien zij gezamenlijk vochten. Dus sloten zij vrede en voegden hun legers te zamen.

Toen begon de wereld zich te verontrusten. De blinkende soldaatjes kregen te veel macht. Zij begonnen zich van alles meester te maken in plaats van de slaven der menschheid te zijn, werden zij de meesters.

Uit de verschrikte menschheid stegen tal van kreten op, waar-schuwend stemmen en stemmen, welke plannen aangaven teneinde deze legers onschadelijk te maken. Ook waren er, die in het geheel geen acht op deze verschijnselen sloegen; ze bewonderden telkens weer het glinsterende schouwspel van al die legioenen gelijkvormig gekleede soldaatjes, niet beseffende welk gevaar deze legers voor hen zelve betekenden, noch voor degenen, welke hen dierbaar waren.

Intusschen streden degenen, die zich het warmst maakten voor de bestrijding van de toenemende macht der glinsterende soldaatjes, zoo heftig en onderling, en botsten hun vertoogen en argumenten zóózeer tegen elkaar, dat de soldaatjes zelve er hartelijk om moesten lachen.

Eerst toen de geheele wereld door de legers overstroomd was, en de soldaten op het punt stonden, één groot leger te vormen, hun macht uitstreckende over alles, toen eerst werd de wereld zich bewust van de werkelijkheid. Zelfs degenen, die zich tot dusver verlustigd hadden in het militaire schouwspel, erkenden het dreigend gevaar.

Tegelijk erkenden de menschen de dwaasheid van onderling strijden. Alle hunne veeten stelden zij terzijde. Het gemeenschappelijke gevaar deed hen het belang inzien om hun gemeenschappelijke nooden en hun gemeenschappelijke behoeften te erkennen. Zij besloten eendrachtig te staan en gezamenlijk de glimmende soldaatjes aan te vallen en uiteen te drijven.

Over heel de wereld stonden de menschen als één man op. Met woede vielen zij op de soldaten aan. Tot hun verbazing zagen zij de glinsterende gelederen voor hen ter aarde vallen. Die kleine glimmende wezentjes waren lafaards. Zij hadden den aard van slaven. Het eenige wat zij noodig hadden was een meester. En hun waarachtigen meester vonden zij in het volk, dat hen had voortgebracht, en dat hen met hun goed en bloed had onderhouden.

Eer de dag geëindigd was, wist de wereld, dat de overwinning volkomen was. Het was schier te makkelijk geweest. De menschen begrepen nu eerst, hoe zwak zij waren geweest, toe te geven aan de zich steeds uitbreidende legers.

De soldaten namen nu de plaatsen in, welke hen toekwamen. Voortaan arbeidden zij voor hun wettelijke meesters, gelijk zij voorheen voor hun onwettelijke meesters gewerkt hadden. In plaats van nadeel te berokkenen, verleenden zij goede diensten. De door hen vertrapte wereld spitten zij om tot een schoonen tuin, overdadig voortbrengend de gaven der natuur.

En de menschheid keek hoopvol toe, erkennende, dat zij stond bij het begin van den vooruitgang.

Uit „Het Leven”.